

Értékes kincsünk van (2Kor 4,7-12)

Az új teremtes dicsőségétől Pál a cserépedény alázatához fordul. A hívők egyszerűen „cserépedények”; az edény értékét az a kincs adja meg, ami benne van. Az edény képe gyakran ismétlődik a Szentírásban, és ebből a képből sokat tanulhatunk.

Először is, Isten úgy készített el bennünket, hogy olyanok legyünk, hogy el tudjuk végezni azt a feladatot, amit ránk bízott. Isten így beszélt Pálról: „ő nékem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok előtt” Egy keresztyénnek sem lenne szabad soha panaszkodnia hiányzó ajándékok vagy képességek miatt, vagy korlátai és hátrányai miatt. A 139. zsoltár 13-16. verse megmutatja, hogy maga a genetikai felépítésünk is Isten kezében van. Mindannyiunknak el kell fogadnia önmagát, és önmagát adnia.

Az edénnyel kapcsolatban az a fontos, hogy legyen tiszta, üres és elérhető a szolgálatra. Mindannyiunknak arra kellene törekednie, hogy „tisztességre való edény legyen, megszentelt és hasznos a gazdának, minden jó cselekedetre alkalmas” (2Tim 2,21). Edények vagyunk azért, hogy Isten használjon bennünket. Földi edények vagyunk, úgy, hogy Isten hatalmától függhetünk, és nem a magunkétól.

A kincsre kell összpontosítanunk, és nem az edényre. Pál nem félt a szenvedésektől vagy a megpróbáltatásoktól, mert tudta, hogy Isten meg fogja őrizni az edényt mindaddig, amíg Pál megőrzi a kincset. Isten megengedi a kísértéseket, de ellenőrzése alatt tartja, és felhasználja a saját dicsőségére.

Isten a gyenge edényeken keresztül dicsőül meg.

J. Hudson Taylor misszionárius, aki megnyitotta Kínát az evangélium előtt, szokta mondani: „Isten „óriásai” mind gyenge emberek voltak, akik nagy dolgokat tettek Istenért, mivel számoltak azzal, hogy Isten velük lesz.”

Időnként Isten megengedi, hogy edényünk összetörjön, és a kincsből kihulljon, és meggazdagítson másokat. A szenvedés nem csak a gyengeségünket mutatja meg, hanem Isten dicsőségét is. Pál ellentétek sorát kínálja ebben a szakaszban: földi edény — Isten hatalma; a meghaló Jézus — Jézus élete; a halál munkája — az élet munkája. A testi, emberi ész nem képes megérteni ezt a fajta lelki igazságot, ezért nem tudja megérteni, hogy miért diadalmaskodnak a keresztyének a szenvedés felett.

Nem csak az a feladatunk, hogy a kincsre összpontosítsunk, és nem az edényre, hanem az igazsághoz hozzátartozik az is, hogy a Mesterre kell összpontosítanunk, és nem a szolgára. Ha szenvedünk, az Jézus miatt van. Ha meghalunk önmagunk számára, az azért van, hogy Krisztus élete meglátszódhassék bennünk. Ha próbákon megyünk keresztül, az azért van, hogy Krisztus megdicsőülhessen. És mindez mások érdekében történik. Miközben Krisztusnak szolgálunk, a halál munkálkodik bennünk — de élet munkálkodik azokban, akiknek szolgálunk.

Egy tudós azt mondta, hogy „Az a szolgálat, ami semmibe sem kerül, nem használ semmit.” Igaza volt.

Ez a szakasz egyike annak a háromnak a 2. Korinthusi levélben, amit Pál annak szentel, hogy felsorolja szenvedéseit. A másik kettő a 6,1-10-ben és a 11,16-12,10-ben található. Az igazi szolgálat ismérvei nem az elismerések, hanem a hegek. „Ezután senki ne bántson engem, mert én Jézus bélyegeit viselem testemen” (Gal 6,17).

Hogyan kerülhetjük el, hogy feladjuk? Úgy, hogy arra gondolunk, hogy azt a kiváltságot nyertük, hogy cserépedényünkben az evangélium kincsét hordjuk!

Magabiztos hittel rendelkezünk (2 Kor 4,13-18)

A „hit lelke” szókapcsolat a „hit hozzáállását, vagy reménységét” jelenti. Pál nem a hit egy különleges ajándékára utalt (1Kor 12,9), hanem inkább arra a hitbeli hozzáállásra, amivel minden hívőnek rendelkeznie kellene. Azonosult azzal a hívővel, aki a 116. zsoltár 10-et írta: „Hittem, azért szóltam.” A valódi bizonyóságtétel az Istenbe vetett hiten alapszik, ez a hit pedig Isten Igéje által keletkezik (Róm 10,17). Semmi más nem zárja be a hívő ajkát, mint a hitetlenség.

Miben volt Pál olyan magabiztos? Hogy semmitől sem kell félnie az életben és halálban! Csak felsorolt néhány megpróbáltatást, ami életének és szolgálatának a része volt, és most megerősítette, hogy a hite adott neki győzelmet ezek fölött. Figyeljük meg ezt a bizonyosságot, ami a hitéből következett!

Biztos volt a végső győzelemben (14.v.)

Ha Jézus Krisztus legyőzte az utolsó ellenséget, a halált, akkor mitől kellene még félnünk? Az emberek mindent megtesznek azért, hogy megértsék a halált, és felkészüljenek rá, a világnak még sincs válasza a halálra. Amíg egy ember fel nem készül a halálra, valójában nincs felkészülve az életre. Az ösgyülekezet örömteli üzenete az volt, hogy Krisztus legyőzte a halált, és nekünk is vissza kell térnünk ennek a győzelemnek a hangsúlyozásához. Figyeljük meg, hogy Pál Isten népének újraegyesítését látta, amikor ezt írta: „és veletek együtt maga elé állít”. A halál a nagy elválasztó, de Jézus Krisztusban bizonyosak lehetünk afelől, hogy az ő népe újra egyesül az ő jelenlétében.